

Regulació socio-municipal dels animals de companyia

Eva Cepeda Romero
Núria Comas Collgrós
María Encinas Susí

Deontologia i Veterinària Legal

ÍNDEX

	PÀG:
Introducció	3
Identificació dels animals de companyia	4
Cens	8
Carnet sanitari per a gossos i gats	10
Passaport de la Unió Europea per animals de companyia	12
Trasllat d'animals	21
Establiments públics/vies públiques/zones d'esbargiment	27
Regulació dels gossos potencialment perillosos	28
Resultats del qüestionari	37
Conclusions	43
Annex	45
Bibliografia	48

INTRODUCCIÓ

A nivell estatal no hi ha una normativa que tracti sobre la regulació i tinença d'animals domèstics. Aquesta qüestió està delegada als governs de les diferents comunitats autònomes, per tant, en aquest treball, s'explica a nivell de Catalunya amb algun incís de les diferències amb altres regions.

A Catalunya, fins l'any 2003, la regulació i protecció dels animals de companyia estava regida per la Llei 3/1988 del 4 de març, que era una de les més capdavanteres a l'estat espanyol ja que anava dirigida cap al respecte, defensa i protecció dels animals tal i com ho feien convenis internacionals i països més avançats.

A partir del 4 de Juliol del 2003 la protecció dels animals, a Catalunya, ve regida per la Llei 22/2003. A part d'aquesta també s'han fet lleis sobre experimentació animal i gossos potencialment perillosos. La llei de protecció dels animals actual també defineix com a animal de companyia els exòtics que viuen amb persones. També prohibeix el sacrifici de gossos i gats abandonats. Un altre aspecte d'aquesta llei és la regulació i limitació de la cria de gossos i gats per tal d'evitar tants abandonaments. Per tal d'assolir tots els punts d'aquesta llei també es descriuen les sancions per l'incompliment d'aquests. En ella també està escrita la llista actualitzada d'espècies de fauna autòctona protegides.

Les principals finalitats d'aquesta llei són:

- Assolir el màxim nivell de protecció i benestar dels animals, afavorint una responsabilitat més elevada i una conducta més cívica de la ciutadania en la defensa i la preservació dels animals.
- Que els animals de companyia rebin el tracte que els doni benestar ja que són éssers vivents que tenen sensibilitat física i psíquica, i moviment voluntari.
- Que no rebin sofriments o maltractaments per part de ningú i que no els causin estats d'ansietat o por.
- Que no puguin estar embargats en cap procediment judicial.

IDENTIFICACIÓ DELS ANIMALS DE COMPANYIA

Tal com indica l'article 15 de la Llei 22/2003 de la Generalitat de Catalunya, tots els gossos i gats han d'estar identificats mitjançant la implantació d'un microxip homologat o altres sistemes que es puguin establir per via reglamentària. La persona o l'entitat responsable de la identificació de l'animal (veterinari) ha de lliurar a la persona posseïdora de l'animal un document acreditatiu en què constin les dades de la identificació.

La identificació dels gossos i gats és necessària i obligatòria per a qualsevol transacció d'un animal i ha de constar a un document que en faci referència. Segons el Reglament 998/2003(CE) un animal domèstic anirà identificat correctament si porta un tatuatge clarament llegible o un transponder (càpsula portadora d'un dispositiu electrònic que conté un codi alfanumèric).

Segons el reglament europeu, el microxip ha de complir la norma ISO 11784 o l'annex A de la norma ISO 11785. Si no la compleix, el propietari haurà de proporcionar els medis necessaris per poder llegir el transponder. Sigui quin sigui el sistema d'identificació ha d'incloure dades sobre el propietari. A més, com s'explica a l'apartat 5 de l'article 14, aquestes dues espècies han de portar, de manera permanent pels espais o les vies públiques, una placa identificativa (o similar) que s'adapti al collar de l'animal en la què ha de constar el nom de l'animal i les dades del propietari.

Al llibre de registre dels centres de cria o de venda d'animals, s'hi ha d'incloure la identificació dels animals així com les dades relatives a l'origen i la destinació d'aquests. Altres espècies també s'han d'identificar, si és necessari per llur protecció o per raons de seguretat de les persones o béns, si així s'estableix per reglament.

És una infracció lleu, no dur identificats els animals que ho hagin d'estar segons el reglament, ja siguin gats, gossos o altres, així com incomplir els requisits establerts o la normativa de la identificació. Anul·lar el sistema d'identificació sense prescripció ni control veterinaris es considera una infracció greu així com no lliurar la documentació exigida en alguna transacció d'animals o participar en competicions i curses en les quals els animals no estan identificats i enregistrats en el Registre d'Animals de Competició.

Altres comunitats autònomes:

- La llei 1/1993 del 13 d'abril que s'aplica a Galícia no menciona en cap moment la obligatorietat de la identificació dels animals domèstics, tot i que sí que obliga a censar-los.
- A l'article 10 de l'ordenança municipal sobre protecció i tinència d'animals de companyia de l'ajuntament de Murcia, del 6 de març de 1996, s'indica la obligació, per part dels propietaris d'un gos, a la identificació d'aquest mitjançant la implantació del Transponder (Microxip), a més de proveir-se de la Targeta Sanitaria Canina i inscriure'ls al Cens Municipal d'Animals de Companyia, al complir l'animal els 3 mesos d'edat o fins el plaç d'un mes després de l'adquisició. A més a més, els propietaris han de posseir el document que ho acrediti. Tot això és voluntari en cas de posseir un gat, a diferència de Catalunya.

Aquesta identificació es realitzarà obligatòriament mitjançant la implantació per part d'un veterinari col·legiat, d'un Transponder (Microxip) al costat esquerre del coll del gos o, en el cas de que, per circumstàncies justificades, no pugui ser implantat en aquesta àrea, serà a la zona de la creu, fent-ho constar al registre d'identificació. El microxip tindrà un codi alfanumèric que permeti identificar l'animal i comprovar que no sigui duplicat.

En aquesta comunitat autònoma el veterinari col·legiat que identifica el gos és el responsable d'inclure l'animal al registre corresponent amb un plaç de 15 dies.

- Segons l'article 17 de la llei 11/2003 del 24 de novembre, a Andalusia s'obliga la identificació de gossos, gats i animals que reglamentàriament es determinin amb un sistema electrònic normalitzat i implantat per un veterinari abans de que l'animal faci els 3 mesos. Aquesta identificació haurà de constar en el registre i cens de l'animal, sent imprescindible per aquest.

El microxip:

Des de sempre s'ha volgut identificar els animals. Un dels sistemes utilitzats fins fa pocs anys eren els tatuatges. Actualment s'utilitza el microxip.

La identificació interessa al propietari ja que li dona propietat legal de l'animal, és útil en casos de pèrdua o robatori (des d'una clínica veterinària o caserna de mossos que

tinguin un lector), dóna seguretat en els registres genealògics i certificacions precises sobre l'estat de salut, vacunacions, malalties...

També interessa a les autoritats sanitàries ja que podran avisar als propietaris en casos en què calgui, per exemple si hi ha zoonosis, malalties, que hagin mossegat,... A més, els permet ser més eficients en campanyes sanitàries ja que així tenen dades més segures sobre la població animal i els diferents problemes de cada zona per adequar-s'hi millor. També ajuda a fomentar la responsabilitat sobre l'animal per part dels propietaris.

Un sistema d'identificació ha de permetre que no hi pugui haver dubte de la identitat de l'animal, que no es pugui canviar, que duri tota la vida de l'animal, que no sigui dolorós a l'hora de l'aplicació i que sigui innocu. El millor mètode d'identificació és el microxip ja que compleix tots aquests requisits, cosa que els mètodes externs o el tatuatge no compleixen. A més, tant l'aplicació (amb xeringa) com la lectura del codi (amb un lector a pocs centímetres de l'animal), és molt fàcil i ràpida. En un futur es pretén poder posar en comú dins un país totes les dades de registres d'identificació d'animals.

Un microxip és una peça petita de metall recobert per una càpsula inert amb forma allargada de més o menys mig centímetre. Es col·loca sota la pell i és activat per un lector, que rep un número únic per cada animal. La seva composició intenta evitar el desplaçament pel cos de l'animal, aconseguint-ho en la majoria dels casos.

L'aplicació és obligatòria en gossos i gats (en alguns llocs fins i tot en fures) a la majoria de comunitats autònomes i la realitza el veterinari. S'ha d'implantar de forma subcutània a la part esquerra del coll o, si per algun motiu no es pogués, a la zona de la creu. Aquesta identificació es pot fer des de molt petits, aconsellant-se a partir de que l'animal es pot desplaçar i, per tant, té possibilitat de perdre's.

El funcionament del microxip és degut al dispositiu "transponder", el nom del qual ve de les paraules angleses "transmitter" i "responder". O sigui que funciona enviant i rebent una senyal.

Un microxip d'identificació d'animals és un "transponder" de tipus passiu, que són els que es llegeixen amb un robot, escàner o ordinador que descodifica la informació i la transmeten al centre de dades. Normalment el lector ha d'estar bastant a prop de

l'emissor, com a màxim a un metre. Altres exemples de “transponder” passius son les targetes magnètiques, targetes de crèdit i etiquetes en espiral que porten els productes de grans magatzems. Els “transponder” actius, en canvi, són els usats en sistemes de localització o navegació i les senyals poden assolir distàncies molt grans.

O sigui que un microxip és un aparell de força tecnologia que ens permet identificar correctament als animals de la millor manera possible gràcies a les seves característiques.

Procés per retornar un animal perdut (Centre d'acollida d'animals de companyia de Barcelona).

Quan un animal arriba al CAAC se li fa una revisió inicial, dins la qual també es busca si està identificat. Si aquest és el cas, es busca a la base de dades de l'Arxiu d'Identificació d'Animals de Companyia (per a la qual cosa cal introduir prèviament la clau d'autorització d'accés), i així es poden trobar les dades dels propietaris. Si no hi ha dades es contacta amb l'AIAC, ja que pot ser que les dades figurin a un altre arxiu i el CAAC ha de sol·licitar les dades dels propietaris al registre corresponent o que aquests avisin al propietari.

Si l'animal porta placa identificativa i microxip i les dades no coincideixen primaran les d'aquest últim. Si porta placa identificativa i tatuatge i les dades tampoc coincideixen s'avisarà als dos possibles propietaris.

El procés per contactar amb el propietari consisteix en que el CAAC el truca i li comunica que tenen la seva mascota i l'avisar de les conseqüències legals o administratives. Si no es pot contactar per via telefònica o en 48 hores el propietari no ha vingut a recollir l'animal s'envia una notificació amb un sistema que permeti assegurar-se que el propietari ha estat notificat. Si tot i així no es pot localitzar el propietari, la notificació surt publicada al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona. Si s'ha localitzat el propietari i en 20 dies no ha vingut a buscar la mascota, aquesta serà acceptada al programa d'adopcions.

Procés per trobar un animal perdut

En aquest cas s'omple un registre amb les dades del propietari i de l'animal així com de les característiques d'aquest i el lloc on s'ha perdut. Després s'acompanya als propietaris a veure les instal·lacions del CAAC per si el seu animal és un dels que hi

estan allotjats. Si l'animal és trobat dins el recinte directament se li cedeix al propietari. Si no és així, es pot buscar al cercador en línia "gosgat" de la diputació de Barcelona, en la que es pot consultar si l'animal s'ha trobat en altres municipis.

Si el propietari troba a l'animal a les instal·lacions del CAAC però no porta microxip, s'obligarà a la implantació d'aquest.

CENS

És en la Llei 22/2003, del 4 de Juliol, de protecció dels animals, on es recull la normativa que fa referència a tot allò relacionat amb el cens dels animals de companyia a Catalunya. Dita llei parla sobre les normes de protecció i possessió d'animals, sobre nuclis zoològics, fauna salvatge (autòctona i no autòctona), inspecció, vigilància, i sobre les infraccions i sancions imposades en cas d'incompliment d'alguna d'aquestes normes.

La Llei 22/2003 deroga la Llei 3/1988, del 4 de Març, la anterior llei de protecció dels animals; exceptuant una sèrie d'articles (Article 18, 19 i 21) que fan referència a la fauna autòctona. També deroga totes aquelles lleis d'igual o inferior rang i lleis sectorials que contradiuen aquesta llei. Va entrar en vigor 20 dies després de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya el 16 de Juliol de 2003, exceptuant l'Article 11.1 sobre sacrifici i esterilització, que va entrar en vigor l'1 de Gener de 2007.

Tal i com s'indica a l'Article 14 de la Llei 22/2003, sobre registre censal, els propietaris d'animals de companyia (gossos i gats) tenen l'obligació de censar-los a l'ajuntament del municipi de residència habitual de les seves mascotes, comptant amb un plaç de 30 dies a partir de la data de naixement de l'animal, d'adquisició del mateix o de canvi de residència; això és important per les persones que compren cadells ja que si el compren amb menys d'un mes de vida, s'hauran de preocupar de identificar l'animal, en canvi si el compren amb més d'un mes de vida, ja estarà identificat i només caldrà fer un canvi de titular. Aquesta qüestió era diferent abans de l'esmentada llei, ja que fins aquesta, quan era vigent la Llei 3/1988 del 4 de Març, el període de temps per identificar l'animal era de tres mesos.

Òbviament, la inscripció de l'animal en el cens municipal s'ha de realitzar posteriorment a la identificació d'aquest, complint amb els requisits esmentats en l'apartat sobre la identificació dels animals de companyia.

Aquest mateix article explica que els ajuntaments han de disposar d'un registre censal de gossos i gats, en els quals han d'aparèixer les dades d'identificació veterinària de l'animal i les dades del propietari. El propietari de l'animal també té l'obligació de comunicar a l'ajuntament on es troba censat l'animal, qualsevol modificació sobre aquestes dades, inclosa la mort de l'animal.

El Registre general d'animals de companyia depèn del Departament de Medi Ambient i està constituït pel conjunt d'inscripcions als registres censals de cada Ajuntament, és a dir, centralitza les dades de tots els animals de companyia censats de Catalunya. El Registre general permet conèixer el nombre total d'animals de companyia que hi ha a Catalunya, no es tracta del nombre real perquè tot i ser obligatori, no tots els gossos i gats de Catalunya estan censats, però sí que és orientatiu. També, i el que és més important, permet la localització d'aquests animals, això és útil per exemple en el cas que aparegui alguna malaltia important, facilitant l'aplicació d'un programa sanitari.

Els animals de companyia censats han de portar, en els espais públics o vies públiques, una placa identificativa o objecte similar, adaptat al collar de l'animal, en el qual ha de constar el nom del gos o del gat, així com les dades del propietari.

No poden participar en competicions i curses en les quals es fan apostes, els animals que no estiguin identificats i enregistrats en el Registre d'Animals de Competició del Departament de Medi Ambient.

El títol VII de la Llei 22/2003 inclou totes les infraccions i les sancions imposades a aquestes. L'Article 30 classifica les infraccions segons si son lleus, greus o molt greus. La tinença d'un gos o d'un gat sense identificar o identificat incorrectament respecte el que dicta la llei, així com la tinença d'un gos o d'un gat no inscrit al registre censal d'animals de companyia, representen infraccions lleus. L'Article 32 especifica la quantia econòmica que suposa cada tipus d'infracció; pel que fa a les infraccions lleus, es sancionen amb una multa de 100 fins a 400 €; però les infraccions greus (per exemple, no vacunar el teu animal de companyia) estan sancionades amb multes de 401 fins a 2.000 €, i les infraccions molt greus (per exemple, el maltractament d'animals provocant conseqüències greus per la salut d'aquests) estan sancionades amb multes

de 2.001 fins a 20.000 €. Cal remarcar que es considera que hi ha hagut reincidència d'una infracció de la mateixa classificació, si no ha passat un any des de la imposició de la última sanció amb motiu de la infracció, i si existeix reincidència, la quantitat econòmica de la sanció pot incrementar-se fins el doble (sempre sense sobrepassar els 20.000 €), aquest aspecte és important a tenir en compte per part de centres col·lectius d'animals, com criadors de gossos o gats, que tenen l'obligació d'identificar i censar els nous animals nascuts o adquirits abans del mes de vida. Tot i que existeixen aquestes sancions per a infraccions lleus com no identificar i censar els animals de companyia, només en el cas d'aquest tipus d'infraccions, és possible dur a terme actuacions d'advertència o d'educació sense la imposició de la sanció corresponent.

CARNET SANITARI PER A GOSSOS I GATS

Tot animal de companyia ha d'estar vacunat i desparasitat regularment per prevenir malalties infeccioses i parasitàries, ja que algunes d'aquestes malalties poden afectar les persones, a partir d'un contacte directe o indirecte amb l'animal. El carnet sanitari és un document per a gossos i gats on consta el número d'identificació i la situació sanitària del animal. S'ha d'emplenar exclusivament pel veterinari i és un document individual i únic per cada animal.

Aquest és un document editat pel Consell de Col·legis Veterinaris de Catalunya i amb coneixement del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. A més, compleix les prescripcions de l'Oficina Internacional d'Epizooties, basades en els principis formulats pels comitès d'experts de l'Organització Mundial de la Salut i de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura.

En el carnet sanitari trobem aquests apartats:

- Dades de l'animal (espècie, sexe, nom, raça, data de naixement, color, pèl, mida, codi microxip o tatuatge, nom i raça del pare, nom i raça de la mare, codi

microxip del pare, codi microxip de la mare, número nucli zoològic o NIF propietari del pare, número nucli zoològic o NIF propietari de la mare).

- Dades del propietari (nom i cognoms, DNI, adreça, població, província, país, telèfon, signatura).
- Vacunacions i revacunacions (data, tipus vacuna, etiqueta i número de lot, segell i signatura del veterinari).
- Controls veterinaris (data, observacions, segell i signatura del veterinari).
- Prescripció antiparasitària (data, tractament, pauta establerta, segell i signatura del veterinari).
- Dades d'interès clínic (data, observacions, segell i signatura del veterinari).
- Cirurgies destacables (data, tipus d'intervenció i observacions, segell i signatura del veterinari col·legiat).
- Recomanacions generals (control sanitari, control de la cria, educació, trastorns de comportament).
- Responsabilitats legals.
- Declaració de baixa.

El calendari de vacunacions serà decisió del veterinari, encara que hi ha algunes pautes que sempre són les mateixes. Un cadell de gos s'ha de començar a vacunar a partir de la sisena o vuitena setmana de vida amb una vacuna que protegeixi contra les malalties següents: brom, hepatitis infecciosa canina, parvovirosi i leptospirosi (*L. canicola* i *L. icterohemorrhagiae* causen zoonosi, és a dir, es poden transmetre a les persones), als 6 mesos d'edat es recomana vacunar de la ràbia. Un cadell de gat es recomana vacunar a partir de la novena setmana de vida, la vacuna que s'administrarà serà una que protegeixi contra la panleucopènia felina, herpesvirus i calicivirus; als 4 mesos de vida es recomana vacunar contra la leucèmia infecciosa felina i a partir dels 6 mesos contra la ràbia. Anualment s'ha de revacunar de les mateixes, excepte de parvovirosi en els gossos. A Catalunya no és obligatori la vacunació de la ràbia, encara que en altres comunitats autònomes sí.

Fins al moment de la primera vacunació, el cadell s'ha de mantenir aïllat de possibles focus d'infecció.

El control sanitari per un veterinari, és a dir, la possessió del carnet sanitari degudament omplert, és imprescindible per a qualsevol transacció d'animals.

Segons la Llei 10/1990, del 27 d'agost, sobre la protecció i defensa dels animals de companyia, i el Decret Legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la llei de protecció dels animals, les administracions competents poden ordenar, per raons de sanitat animal o de salut pública, la vacunació o el tractament obligatori de malalties dels animals. Els veterinaris en exercici i els de l'Administració Pública, les clíniques, consultoris i hospitals veterinaris, hauran de crear un arxiu amb la fitxa clínica dels animals objecte de vacunació o tractament obligatori, i estarà a disposició de les administracions que ho requereixin per dur a terme les actuacions dintre del seu àmbit competencial. La no vacunació o la no realització de tractaments obligatoris als animals domèstics de companyia, per part del veterinari, està tipificat com una infracció greu.

PASSAPORT DE LA UNIÓ EUROPEA PER ANIMALS DE COMPANYIA

El passaport de la UE per animals de companyia, és un document oficial, sanitari y d'identificació per a gossos, gats i fures, per a desplaçaments entre Estats membres de la UE, Suïssa, Noruega, Islàndia, Liechtenstein, Andorra, Mònaco, San marino, i El Vaticà.

Segons la Decisió 2003/803/CE, del 26 de Novembre del 2003 de la Comissió, per la que s'estableix un model de passaport pels desplaçaments intracomunitaris de gossos, gats i fures, vigent des del dia 3 de Juliol de 2004, es fa obligatòria l'obtenció del passaport per animals de companyia (considerats com a tal gossos, gats i fures; en el cas de la legislació europea) per a poder viatjar als països membres de la Unió Europea (UE). Els animals procedents dels Estats membres han d'anar acompanyats del passaport expedit per un veterinari facultat per l'autoritat competent del seu Estat de procedència. Cada passaport compta amb una codi numèric únic que compleix la normativa ISO. Aquest document ha d'acreditar que l'animal compleix els requisits sanitaris que exigeix el Reglament (CE) nº 998/2003 o, en el cas de Regne Unit, Irlanda,

Suècia i Malta, les normes sanitàries d'aquests països. La gàbia de l'animal ha de portar una identificació on s'especifiqui el nom, telèfon i direcció del propietari.

El Reglament (CE) nº 998/2003 del Parlament Europeu i del Consell, del 26 de Maig de 2003, pel que s'aproven les normes zoosanitàries aplicables als desplaçaments d'animals de companyia sense ànim comercial, harmonitza les normes sanitàries pels animals de companyia que es desplacen per l'interior de la UE per motius no comercials i reforça les normes pels animals procedents de tercers països. Als punts d'entrada a la UE es realitzen controls, i si un animal no compleix els requisits indicats en aquest Reglament, l'autoritat competent pot reexpedir-lo al seu país d'origen o fins i tot, sacrificar-lo en el cas que no sigui possible la reexpedició o aïllament en quarantena.

El passaport és expedit només una vegada per cada animal. Un cop expedit, aquest document es pot emprar com a cartilla sanitària, substituint-la. Els Col·legis de Veterinaris Provincials són els encarregats de vendre els passaports als centres clínics veterinaris per a que aquests els puguin expedir als clients que els demanen.

Són necessaris una sèrie de requisits per a obtenir el passaport, entre els que s'inclouen: la correcta identificació de l'animal amb microxip o tatuatge, que les dades del mecanisme identificatiu coincideixin amb les del propietari, que l'animal estigui vacunat enfront de la ràbia i que sigui major dels 3 mesos d'edat. Als animals menors de 3 mesos de vida no se'ls pot expedir el passaport perquè no poden sotmetre's al test serològic antiràbic, que confirma la correcta vacunació enfront de la ràbia, i per a poder viatjar amb aquests a un país membre de la UE es necessita una autorització que és expedida per l'Estat membre de destí.

Els requeriments no són els mateixos per a tots els països, segons quin sigui l'Estat membre de destí, de vegades existeixen certs requisits sanitaris específics. Mentre que per a la majoria de països és suficient omplir el passaport fins a l'apartat IV, per entrar a altres països s'han d'omplir els apartats V (test serològic antiràbic), VI (tractament contra paparres), VII (tractament contra Equinococcus) i inclús el VIII (altres vacunacions). Per exemple, si és Finlàndia el país de destí, s'ha de dur a terme un tractament antiparasitari enfront d'Equinococcus. Per entrar al Regne Unit, Irlanda, Suècia, Malta, Ceuta, Melilla o Gibraltar, s'ha d'haver realitzat una analítica sanguínia de l'animal per comprovar l'absència o presència d'anticossos antiràbics; depenent de

la legislació de cadascun d'aquests destins, la mostra sanguínia s'ha d'agafar al cap d'un nombre específic de dies després de la vacunació i/o abans d'un nombre específic de dies abans del viatge. Per entrar al Regne Unit, abans es necessitava un certificat anomenat PETS1, actualment el passaport substitueix aquest document. Regne Unit i Irlanda prohibeixen l'entrada de certes races de gos que consideren de lluita. Tots aquests requeriments especials són explicats amb deteniment més endavant.

Es considera un desplaçament comercial d'animals la importació de 5 o més animals o bé, si aquests no van acompanyats del seu propietari o responsable autoritzat, sigui quin sigui el nombre d'animals.

Característiques del Passaport de la UE

La Comissió de les Comunitats Europees ha establert un model estàndard de passaport, que permet el seu ús en tots els desplaçaments de gossos, gats i fures que es realitzen entre els Estats membres.

I. PROPIETARIO	
1. Apellidos:	_____
Nombre:	_____
Dirección:	_____
Código postal:	_____
Localidad:	_____
País:	_____
2. Apellidos:	_____
Nombre:	_____
Dirección:	_____
Código postal:	_____
Localidad:	_____
País:	_____
3. Apellidos:	_____
Nombre:	_____
Dirección:	_____
Código postal:	_____
Localidad:	_____
País:	_____

Página
1 de X

Código ISO EM + número

L'annex 2 de la Decisió 2003/803/CE indica que el format del passaport ha de ser uniforme i amb unes dimensions de 100 x 152 mm per a tots els països de la UE, la coberta ha de ser blava amb estels grocs representant l'Emblema Europeu, la informació de la coberta ha d'estar redactada en la/les llengua/es oficial/s de l'Estat membre expedidor i ha de figurar el número de model de passaport així com codi ISO de l'Estat membre expedidor seguit d'un codi únic.

L'annex I de dita Decisió, especifica totes les característiques del model de passaport incloent informació visual de cadascuna de les pàgines. L'annex 2 diu que s'ha de respectar l'ordre dels capítols, que totes les pàgines han d'anar enumerades i que la informació continguda ha de presentar-se no només en la/les llengua/es oficial/s de l'Estat membre expedidor, sinó que també en anglès.

El primer capítol (I) del passaport va destinat a especificar les dades del propietari: nom i cognoms, direcció i país.

II. DESCRIPCIÓN DEL ANIMAL

FOTOGRAFÍA DEL ANIMAL
(opcional)

1. Nombre*: _____
2. Especie: _____
3. Raza: _____
4. Sexo: _____
5. Fecha de nacimiento*: _____
6. Capa: _____
(Color y tipo)
* Declarada por el propietario

Código ISO EM + número

III. IDENTIFICACIÓN DEL ANIMAL

1. Número de microchip: _____
2. Fecha de implantación del microchip: _____
3. Localización del microchip: _____
4. Número de tatuaje: _____
5. Fecha del tatuaje: _____

Debe verificarse la identificación antes de todo nuevo registro en el presente pasaporte

Código ISO EM + número

Les dades de l'animal s'especifiquen en els capítols II i III. S'ha d'indicar el nom, espècie, raça, sexe, data de naixement, color i tipus de capa; així com les dades d'identificació, del microxip o del tatuatge, segons cada cas.

IV. VACUNACIÓN ANTIRRÁBICA

FABRICANTE Y NOMBRE DE LA VACUNA	NÚMERO DE LOTE	FECHA DE VACUNACIÓN ¹ VÁLIDA HASTA ²	VETERINARIO AUTORIZADO
		1 2	SELO Y FIRMA
		1 2	SELO Y FIRMA
		1 2	SELO Y FIRMA

Código ISO EM + número

S'ha d'omplir la informació sobre les vacunes antiràbiques en el capítol IV: nom del fabricant i de la vacuna, número de lot, data de la vacunació i de validesa, així com la firma i el segell del veterinari que l'ha vacunat.

V. TEST SEROLÓGICO ANTIRRÁBICO	EN CASO DE NUEVA PRUEBA
<p>Certifico que he examinado los resultados oficiales de una prueba serológica efectuada en un laboratorio autorizado de la UE a partir de una muestra tomada del animal el (dd/mm/aaaa) _____, que establecen que el título de anticuerpos neutralizantes del virus de la rabia era igual o superior a 0,5 UI/ml.</p> <p>Apellidos y nombre, fecha y firma del veterinario autorizado:</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p style="text-align: center; border: 1px dashed black; padding: 5px; margin: 10px auto; width: 100px;">SELLO Y FIRMA</p> <p style="text-align: center; font-size: small;">Código ISO EM + número</p>	<p>Certifico que he examinado los resultados oficiales de una prueba serológica efectuada en un laboratorio autorizado de la UE a partir de una muestra tomada del animal el (dd/mm/aaaa) _____, que establecen que el título de anticuerpos neutralizantes del virus de la rabia era igual o superior a 0,5 UI/ml.</p> <p>Apellidos y nombre, fecha y firma del veterinario autorizado:</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p style="text-align: center; border: 1px dashed black; padding: 5px; margin: 10px auto; width: 100px;">SELLO Y FIRMA</p> <p style="text-align: center; font-size: small;">Código ISO EM + número</p>

Com ja hem esmentat anteriorment, per a entrar a Regne Unit, Suècia o Malta, és necessària la realització d'un test serològic antiràbic. Al capítol V del passaport, s'ha d'indicar la data en què es va fer la prova serològica; així com el nom, la firma i el segell del veterinari que va encarregar la serologia a un laboratori autoritzat de la UE. Es considera l'animal lliure de ràbia sempre que el títol d'anticossos antiràbics sigui igual o superior a 0,5 UI/ml. Si l'animal es va revacunant correctament enfront de la ràbia, no és necessari repetir el test serològic en el futur.

VI. TRATAMIENTO CONTRA LAS GARRAPATAS			
FABRICANTE Y NOMBRE DEL PRODUCTO	FECHA ¹ HORA ²		VETERINARIO
Código ISO EM + número	1 2		SELLO Y FIRMA
	1 2		SELLO Y FIRMA
	1 2		SELLO Y FIRMA

VII. TRATAMIENTO CONTRA ECHINOCOCCUS			
FABRICANTE Y NOMBRE DEL PRODUCTO	FECHA ¹ HORA ²		VETERINARIO
Código ISO EM + número	1 2		SELLO Y FIRMA
	1 2		SELLO Y FIRMA
	1 2		SELLO Y FIRMA

Els capítols VI i VII estan destinats a especificar informació referent al tractament contra les paparres i al tractament contra Equinococcus, informació necessària per entrar a determinats països.

VIII. OTRAS VACUNACIONES			
FABRICANTE Y NOMBRE DE LA VACUNA	NÚMERO DE LOTE	FECHA DE VACUNACIÓN ¹ VÁLIDA HASTA ²	VETERINARIO AUTORIZADO
		1 2	SELLO Y FIRMA
		1 2	SELLO Y FIRMA
		1 2	SELLO Y FIRMA

Código ISO EM + número

Presenta espais addicionals en el capítol VIII, on es pot incloure informació referent a vacunacions no obligatòries.

El capítol IX està reservat per a validar l'examen clínic, si és correcte, l'animal es troba en bon estat de salut i que pot efectuar el desplaçament de destí.

IX. EXAMEN CLÍNICO		
DECLARACIÓN	FECHA	VETERINARIO
El animal se encuentra en buen estado de salud y puede efectuar el desplazamiento a su destino		SELLO Y FIRMA
El animal se encuentra en buen estado de salud y puede efectuar el desplazamiento a su destino		SELLO Y FIRMA
El animal se encuentra en buen estado de salud y puede efectuar el desplazamiento a su destino		SELLO Y FIRMA
El animal se encuentra en buen estado de salud y puede efectuar el desplazamiento a su destino		SELLO Y FIRMA

Código ISO EM + número

X. LEGALIZACIÓN		
ÓRGANO LEGALIZADOR	FECHA	SELLO/FIRMA
		SELLO Y FIRMA
		SELLO Y FIRMA
		SELLO Y FIRMA
		SELLO Y FIRMA

Código ISO EM + número

XI. OTROS	

Código ISO EM + número

En el capítol X s'ha d'indicar quin és l'òrgan legalitzador, posar la data en que es va legalitzar el viatge, firma del responsable i posar el segell. L'apartat XI és l'últim i deixa un espai on poder comentar qualsevol cosa a remarcar i que no es pot indicar en els altres apartats.

Requisits per al desplaçament entre Estats membres (exceptuant Regne Unit, Irlanda, Suècia, Malta, Ceuta, Melilla i Gibraltar):

L'animal (gos, gat o fura) ha d'anar acompanyat del seu passaport i en aquest ha de constar:

- La correcta identificació de l'animal: és obligatori i el primer pas a seguir per a l'expedició del passaport.
 - o És feina del veterinari omplir els apartats I, II i III del passaport, és a dir, les dades del propietari i de l'animal.
 - o Si l'animal no està identificat, el veterinari l'identifica mitjançant el sistema electrònic (transponder o microxip) o un tatuatge clarament llegible. A partir del 3 de Juliol de 2011, només serà vàlid el microxip com a mètode d'identificació.
 - o Ha de comprovar en el registre que les dades d'identificació de l'animal coincideixen amb les del propietari, per comprovar-ho, el veterinari ha de demanar el DNI al propietari. Si la persona que demana el passaport no és el propietari de l'animal, aquest haurà de dur una fotocòpia del DNI del propietari així com una autorització.
 - o Si l'animal ha canviat de propietari, prèviament a l'expedició del passaport s'han de dur a terme un canvi de titularitat en el registre.
 - o Si el propietari ha canviat de domicili, de la mateixa manera, s'han de modificar les dades en el registre abans de l'expedició del passaport.
 - o Està prohibida l'expedició d'un passaport si les dades d'identificació de l'animal no coincideixen amb les del propietari.
- La correcta vacunació enfront de la ràbia: omplir l'apartat IV és obligatori per a entrar en qualsevol dels països que funcionen amb el passaport de la UE.
 - o El veterinari ha d'omplir l'apartat IV amb les dades de la vacunació antiràbica administrada.
 - o Als animals menors de 3 mesos de vida no se'ls pot realitzar el test serològic antiràbic i no se'ls pot expedir el passaport, per tant, necessiten una autorització expressa de l'Estat membre de destí.

- Si l'Estat membre de destí és Finlàndia, el veterinari ha d'emplenar addicionalment l'apartat VII, sobre el tractament enfront d'Equinococcus amb praziquantel 30 dies abans del desplaçament cap a dit país.

Requisits per al desplaçament a Regne Unit, Irlanda, Suècia, Malta, Ceuta, Melilla i Gibraltar:

L'animal (només gos o gat) ha d'anar acompanyat del seu passaport i en aquest ha de constar:

- La correcta identificació de l'animal: les premisses són les mateixes que per als altres països, afegint una especificació.
 - o Si el país de destí és Regne Unit o Irlanda, l'únic mètode vàlid d'identificació és el transponder o microxip. No obstant, a partir del 3 de Juliol de 2011 serà l'únic mètode vàlid per a tots els països que funcionen amb el passaport de la UE per animals de companyia.
- La correcta vacunació enfront de la ràbia: mateixos requisits addicionant que el veterinari ha de prendre una mostra de sang per a la realització del test serològic antiràbic.
 - o Sí el país de destí és Regne Unit o Irlanda, la mostra sanguínia s'ha de prendre 30 dies després de la vacunació antiràbica i 6 mesos abans del desplaçament.
 - o Sí el país de destí és Suècia, la mostra sanguínia s'ha de prendre 120 dies posteriorment a la vacunació antiràbica.
 - o Sí el destí és Ceuta, Melilla o Gibraltar, la mostra sanguínia s'ha de prendre 30 dies després de l'administració de la vacuna i 3 mesos abans del desplaçament.
 - o El veterinari enviarà la mostra sanguínia a un laboratori autoritzat per la UE per a la realització del test serològic antiràbic, en condicions d'hermeticitat i refrigeració o congelació, mitjançant un servei urgent de transport. El paquet ha d'anar acompanyat de l'Imprès Oficial d'enviament de mostres, un imprès per mostra.

- El veterinari ha d'enviar una còpia de l'Imprés Oficial a la Direcció General d'Agricultura i Ganaderia per a que autoritzi la realització del test sol·licitat.
- Els Serveis Veterinaris Oficials comuniquen el resultat del test al veterinari que va enviar la mostra.
 - Resultat inferior a 0,5 UI/ml → l'animal s'ha de revacunar i se li ha de realitzar un altre test.
 - Resultat igual o superior a 0,5 UI/ml → és correcte, el propietari ha de portar el passaport expedit pel veterinari a la Secció de Sanitat i Producció Animal per a que omplin l'apartat V.
- Si el destí es Regne Unit o Irlanda, el veterinari també ha de:
 - Dur a terme un tractament enfront de paparres i un altre enfront d'Equinococcus, 24-48 hores abans del desplaçament.
 - Omplir l'Apartat VI, de tractament enfront de paparres.
 - Omplir l'Apartat VII, de tractament enfront d'Equinococcus.
 - Omplir l'Apartat IX, que correspon a l'examen clínic.
- Si el destí és Suècia, el veterinari ha de:
 - Dur a terme el tractament enfront d'Equinococcus, 24-48 hores abans del desplaçament.
 - Omplir l'Apartat VII, de tractament enfront d'Equinococcus.
 - Omplir l'Apartat VIII, sobre altres vacunacions; en el qual ha de constar la revacunació contra Leptospirosi i Brom.
 - Omplir l'Apartat IX, que correspon a l'examen clínic.
- Aquesta informació en el passaport serà vàlida fins a la data de revacunació antiràbica. Si les revacunacions es fan seguint el protocol indicat la validesa s'anirà prorrogant successivament.
- No cal tornar a fer el test per a desplaçaments posteriors del mateix animal, sempre que s'hagi anat revacunant correctament segons el protocol descrit pel laboratori fabricant de la vacuna i/o la normativa vigent.

Requisits per a l'entrada d'animals de companyia a l'Estat Espanyol des de altres Estats membres:

L'animal (gos, gat o fura) ha d'anar acompanyat del seu passaport i en aquest ha de constar:

- La correcta identificació de l'animal mitjançant el sistema electrònic (transponder o microxip) o un tatuatge clarament llegible però, a partir del 3 de Juliol de 2011, només serà vàlid el microxip.
- La correcta vacunació i/o revacunació enfront de la ràbia.
- En el cas dels animals menors de 3 mesos d'edat no vacunats, els hi una autorització per poder entrar.

TRASLLAT D'ANIMALS

Aquest tema l'estat també el deixa en mans de cada comunitat autònoma. Aquest treball es centra en Catalunya tot i que també s'exposen exemples d'altres regions per tal de reflectir les diferències en les normatives.

L'article 8 de la Llei 22/2003 regula el transport dels animals de companyia a Catalunya tot i que no especifica en cap moment si està permès o no portar-los amb transport públic.

- Els animals han de tenir espai suficient que els permeti, com a mínim, d'aixecar-se i jeure. Els mitjans de transport o els embalatges han de ser concebuts per a protegir els animals de la intempèrie i de les inclemències climàtiques fortes.
- Els animals han de poder beure durant el transport i han de rebre una alimentació apropiada a intervals convenients segons el que s'estableixi per via reglamentària.
- En la càrrega i la descàrrega dels animals s'ha d'utilitzar un equip adequat per a evitar-los danys o sofriments.

Serà una infracció lleu mantenir els animals en instal·lacions inadequades des del punt de vista del benestar, si això no els comporta un risc greu per a la salut. El fet de mantenir els animals sense l'alimentació necessària o en instal·lacions inadequades des del punt de vista higiènic-sanitari, de benestar i de seguretat, si els comporta risc greu

per a la salut es considera una infracció greu; si els perjudicis d'una d'aquestes accions són molt greus per a la salut es considera una infracció molt greu.

Altres comunitats autònomes:

- A Andalusia, la Llei 11/2003 del 24 de novembre indica que els animals de companyia poden pujar al transport públic sempre que aquest disposi d'un espai habilitat i si l'animal té un estat higiènic-sanitari adequat i compleix les mesures de seguretat reglamentàries. Reserva al municipi, però, la capacitat de determinar l'horari en què els estarà permès la utilització d'aquest transport. També poden viatjar amb taxi si en aquest poden viatjar amb bones condicions però, se'ls pot cobrar un suplement. Els gossos pigalls no han de respectar ni les restriccions d'horari ni pagar cap suplement. A més, s'indica que l'espai habilitat en els transports públics ha de consistir en ser suficient, protegit de la intempèrie, amb condicions higiènic-sanitàries adequades i amb control de desinsectació i desinfecció periòdicament. Durant el transport els animals han de poder beure i, a intervals convenients, menjar. Els mètodes de pujada i baixada hauran de ser convenients en cada espècie i cas. S'ha d'indicar la presència d'animals vius si el transport es produeix dins d'embalatges. En cas que l'animal sigui agressiu el transport s'haurà de fer amb les convenients mesures de seguretat
- A Galícia només s'exigeix que el transport es faci segons les peculiaritats de cada espècie i sempre mantenint les condicions higiènic-sanitàries adequades però la normativa, igual que a Catalunya, tampoc especifica res en relació al transport públic.
- A Múrcia, a l'ordenança municipal sobre protecció i tinència d'animals de companyia, s'indica la permissió que tenen les mascotes de viatjar en transport públic sempre que vagin subjectats d'una persona i portin morrió, tot i que poden tenir l'entrada vetada en hores de màxima concurrència. També podran anar en taxi malgrat que el taxista pot demanar un suplement en el preu. No es podrà impedir l'entrada ni cobrar un suplement en gossos pigall. La mateixa ordenança prohibeix traslladar els animals de companyia en habitacles que no siguin adequats. Si el transport es fa mitjançant vehicles i aquests s'han d'estacionar, s'ha

de permetre la ventilació i unes temperatures adients tot i que podran viatjar al maleter d'un cotxe en viatges de menys d'una hora i mitja si es compleixen les condicions de ventilació i temperatura.

Transport a l'estranger:

El capítol II del Reglament 998/2003 de la CE tracta sobre el trasllat d'animals domèstics dins els estats membres. En aquests casos els animals han d'estar identificats i han de portar un passaport expedit per un veterinari i autoritzat per una autoritat competent que ha de certificar la vacunació de la ràbia. Un animal menor a 3 mesos i, per tant, no vacunat, podrà viatjar si té passaport i si no ha sortit del lloc on va néixer, al qual no hagi pogut tenir contacte amb animals salvatges i que encara depengui de la mare. En aquest reglament també s'obliga als estats membres a donar informació sobre tot el que és necessari per portar animals d'altres països, ja siguin de la UE com que no ho siguin, i a tenir personal als PIF (punt d'inspecció fronterer) ben informat i capacitat per complir la normativa.

Respecte a la introducció al país d'animals de companyia sense ànim lucratiu procedents de tercers països (de fora de la Unió Europea), a nivell estatal està regulat per la Instrucció 6/PIF/2010. Aquesta es refereix a gossos, gats, fures, ocells ornamentals i altres animals de companyia que acompanyin a humans. Les mascotes, quan vinguin a l'Estat Espanyol, hauran d'anar sempre amb el certificat veterinari o passaport (no cal que sigui visat pel consolat) i ser menys de 5 exemplars. Els animals menors de 3 mesos i, per tant, no vacunats, no podran venir. Aquests animals també poden viatjar sols però, en aquests casos, s'haurà d'inspeccionar al PIF i pagar-lo.

Si el tercer país del que procedeix l'animal està a la regió de la comunitat europea haurà d'anar acompanyat del visat veterinari (adjuntat a l'annex II d'aquesta instrucció) o del passaport europeu, a la inspecció es revisarà que estigui identificat convenientment i ha d'anar proveït de la vacuna de la ràbia.

Si l'animal procedeix d'un tercer país que no estigui a la regió de la comunitat europea ha de portar el mateix que els provinents d'aquesta regió però, a més, se'ls controlarà la ràbia mitjançant una prova serològica. La vacuna de la ràbia, sigui quin sigui el país de procedència, com la prova serològica per aquesta malaltia, també estan exigides al Reglament 998/2003 de la CE.

Els ocells de companyia han de passar un període d'aïllament de 30 dies abans de viatjar i una quarantena de la mateixa durada en unes instal·lacions autoritzades al país de destí tal com indica el Reglament 318/2007 de 23 de març de la UE. A més, han d'haver estat vacunats en un període entre 2 i 6 mesos abans de viatjar i, com a mínim una vegada, amb la vacuna de la grip aviar. Poden estar aïllades només 10 dies si se'ls fa una prova de detecció de l'antigen H5N1. També han de portar un certificat veterinari i anar sempre acompanyats pel propietari.

Altres animals com rèptils i primats han de portar un certificat veterinari.

Si no compleixen amb aquesta normativa es reexpediran a càrrec de la companyia aèria que els ha portat. Si això fos impossible s'ha de contactar amb els serveis veterinaris del PIF. Segons la Normativa de la CE 998/2003 hi ha la possibilitat d'aïllar l'animal sota control oficial fins que compleixi els requisits i, si aquesta possibilitat és impossible ni es pot reexpedir al país d'origen, es podrà sacrificar l'animal.

A nivell europeu, segons el Reglament 998/2003, després de 8 anys des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, per entrar un animal domèstic a un país de la UE o en un viatge intracomunitari les mascotes hauran d'anar identificades amb microxip. Durant aquest 8 anys només serà necessari als països que ho exigeixin, als altres hi podran entrar si estan identificats tan amb microxip com amb tatuatge.

Empreses de transports:

Moltes empreses de transports públics posen la seva pròpia normativa pel que fa al transport d'animal. Aquí en veiem alguns exemples:

TMB (Transports Metropolitans de Barcelona)

Tant al metro com a l'autobús, els únics animals autoritzats són els gossos pigall i els que acompanyen els empleats de seguretat o aquells animals domèstics que siguin transportats en receptacles preparats convenientment perquè no puguin embrutar ni incomodar a la resta d'usuaris.

TEISA (Transports Elèctrics Interurbans S.A.)

Només permet viatjar als gossos pigall.

BARCELONA BUS

Permet viatjar a animals domèstics però sempre tancats en gàbies de dimensions apropiades. Les persones invidents poden viatjar amb el seu gos pigall.

RENFE (Red Nacional de Ferrocarrils Espanyols)

L'empresa de transports ferroviaris espanyola posa diferents condicions segons el tipus de tren del que es tracti tot i que, en la majoria de casos, es permet el transport si cap altre passatger s'hi oposa i amb la condició de que el propietari es faci responsable de les molèsties i els danys que l'animal pugui causar. També especifica que les mascotes han de portar la "guia de sanitat" i complir amb les condicions higiènic-sanitàries i de seguretat que exigeix la legislació vigent.

A més, el transport es limitarà a petits animals com gossos, gats i ocells (que no siguin de corral) el pes dels quals no superi els 6Kg. Només s'admetrà un animal per passatger i sempre dins una gàbia d'uns 60x35x35cm que tingui un dispositiu que permeti contenir i retirar els residus.

En alguns trens com l'AVE, el Llarg Distància, Avant i Mitja Distància s'ha de pagar un bitllet per l'animal que sol correspondre a un 50% del preu del bitllet de classe turista, tot i que, si es prefereix que la gàbia de l'animal tingui un seient reservat, el preu serà de la totalitat del bitllet. En trens dormitori només es podran portar animals de companyia si es té reservada la cabina completa i el preu serà el 50% del bitllet segons la classe en la que es viatgi. En trens de tipus Avant i Mitja Distància l'animal no podrà ocupar un seient ni tenir una plaça reservada.

En alguns trens, l'empresa es reserva el dret de limitar l'entrada de mascotes segons la saturació de viatgers i de limitar el nombre d'animals per tren i per vagó.

Als Rodalies es poden portar mascotes amb les mateixes condicions que als altres trens però no es cobra pel bitllet. En aquests es pot limitar el transport segons el tren, l'horari o el nucli i estació.

Els gossos pigall, tal com mana la legislació, poden viatjar en tots els trens i de forma gratuïta.

FGC (Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya)

L'altra empresa ferroviària present a Catalunya, en canvi, permet viatjar amb animals i de manera gratuïta. Les condicions que posa són que les mascotes han d'anar lligades amb Corretja i morrió i els animals de mida petita en gàbia. No poden ocupar cap seient. L'única limitació es troba en la franja horària anterior a les 10 del matí dels dies feiners degut a la gran concurrència, tot i que això no afecta als gossos pigall. En el cas de races de gossos considerades perilloses han d'anar acompanyades de majors de setze anys.

RYANAIR

Aquesta empresa de transports aeris té prohibida l'entrada de gossos. Els gossos pigall sí que poden viatjar, tot i que no en totes les rutes, si ho fan asseguts als peus del propietari i compleixen amb el programa de transport d'animals domèstics del Regne Unit "Pets Travel Scheme". La restricció per aquest tipus de gos és que només podran viatjar un màxim de quatre per vol.

AIR EUROPA

La companyia AirEuropa sí que permet viatjar a animals de companyia tot i que sempre en una gàbia homologada i a la mida corresponent a l'animal i amb un certificat veterinari de bona salut, vacunes al dia i els requisits demanats al país de destí. Els més petits com gossos, gats, hèmsters,... poden viatjar a cabina si junt amb la gàbia no arriben als 6kg de pes. Els que pesin més i els exòtics hauran d'anar a la bodega, dins la gàbia i amb morrió.

IBERIA

És una companyia aèria que deixa viatjar animals tan a la bodega com a la cabina i, en aquesta, la restricció és a partir de 8Kg de pes entre la gàbia i l'animal i de 45x35x25cm de la gàbia i aquesta ha d'estar homologada. Els animals, a més, hauran de portar passaport amb identificació i vacunacions en regla. Sempre s'ha d'autoritzar el transport a l'oficina de reserves per tal de trobar places de gàbia. Els gossos pigall han de portar un certificat mèdic conforme són necessaris pel propietari per poder pujar a la cabina i, si és així, tenen el transport gratuït.

Si l'animal és menor de 3 mesos i, per tant, no porta les vacunes necessàries, s'haurà de demanar permís al país de destí per poder-hi anar.

Al Regne Unit i a Irlanda no es podrà viatjar amb animals, encara que siguin gossos pigall.

SPANAIR

Aquesta companyia també permet el transport d'animals limitant-lo només a gossos i gats. Els més petits de 6kg i els gossos pigall podran anar a cabina i, la resta, a la bodega. Sempre s'haurà de comunicar a l'hora de fer la reserva i complimentar un formulari abans d'embarcar. Si l'animal no és ni un gat ni un gos s'ha de comunicar a l'empresa que comercia les bodegues de mercaderia d'Spanair.

ESTABLIMENTS PÚBLICS/VIES PÚBLIQUES/ZONES D'ESBARGIMENT:

La normativa de Catalunya no fa referència a cap d'aquestes qüestions que poden ser conflictives en l'àmbit de la convivència entre ciutadans. Altres comunitats autònomes com Andalusia o Múrcia sí que hi fan referència:

Pel que fa als establiments públics a Andalusia, segons l'article 14 de la Llei 11/2003 del 24 de novembre, els animals domèstics tenen prohibit l'entrada en establiments i transport relacionats amb la cadena de producció d'aliments, així com a espectacles públics i instal·lacions esportives entre altres. També se'ls pot limitar l'entrada en hotels, restaurants, bars i tabernes en les que es consumeixin aliments i begudes; en aquests casos, segons la normativa, el propietari ha d'establir les condicions i ha d'indicar-ho de manera que es vegi des de fora de l'establiment. Als gossos pigall se'ls ha de permetre l'entrada a qualsevol lloc dels citats prèviament.

Normatives relacionades amb la circulació per espais i vies públiques estan descrites tan a Andalusia com a Múrcia. A les dues comunitats autònomes s'indica que els animals de companyia poden passejar per la via pública sempre que vagin acompanyats pels seus propietaris, lligats amb la corretja i identificats. La diferència és que a Andalusia tots els gossos més grans de 20 Kg hauran d'anar sempre acompanyats d'un adult i portar morrió i en canvi a Múrcia només estan sotmesos a aquesta

restricció els gossos que tinguin una perillositat raonable o previsible. A aquesta última zona, a més, s'indica que el propietari de l'animal ha d'intentar impedir que el gos embruti les vies i espais públics i que l'ajuntament ha d'habilitar zones on els animals fer les seves necessitats. Si aquestes es produeixen en una zona no habilitada, tan a Andalusia com a Múrcia, el propietari ho haurà de recollir. A Andalusia, a diferència de Múrcia, s'especifica que els gossos pigall no han de portar morrió.

Pel que fa a les zones d'esbargiment, la normativa andalusa, mitjançant l'article 15 de la Llei 11/2003 del 24 de novembre, indica als municipis que han de tenir zones habilitades per poder passejar i esbargir els animals de companyia en bones condicions. Aquestes han de ser zones municipals i han d'estar indicades degudament. A més, l'administració pública ha de permetre que aquestes zones tinguin les condicions higiènic-sanitàries i de seguretat necessàries. A Múrcia, a més de tenir zones habilitades per l'esbargiment de gossos, en l'ordenança municipal, s'indica que aquests hi podran anar deslligats si això no suposa un risc per els altres.

REGULACIÓ DELS GOSSOS POTENCIALMENT PERILLOSOS

Legislació:

La tinença de gossos perillosos està regulada a Catalunya a través de la següent llei:

- Llei 10/1999, 30 juliol, sobre tinença de gossos considerats potencialment perillosos.

A nivell estatal trobem les següents:

- Llei 50/1999, de 23 de desembre, sobre el Règim Jurídic de la Tinença d'Animals Potencialment Perillosos.
- Real Decret 287/2002, de 22 de març, pel qual es desenvolupa la Llei 50/1999, de 23 de desembre, sobre el règim jurídic de la tinença d'animals potencialment perillosos.

Aquestes lleis tenen la finalitat de regular la tinença dels gossos considerats potencialment perillosos i, així, poder garantir la seguretat de les persones i de la resta d'animals.

En els últims anys s'ha vist incrementat el nombre d'agressions protagonitzades per aquests gossos cap a les persones, afectant de manera més notable el sector infantil de la població.

L'agressivitat canina depèn tant de factors ambientals com de factors genètics. Malgrat això, la causa més habitual d'agressivitat en un gos és l'ús inadequat d'aquest per part del seu propietari, principal responsable del animal. Així, gossos de raça que de forma subjectiva es podrien catalogar com perillosos, són perfectament aptes per conviure amb les persones i la resta d'animals, sempre i quan se'ls hagi inculcat adequades pautes de comportament i que la selecció practicada en la seva cria, si n'hi hagués, hagi tingut per objecte la minimització del seu comportament agressiu.

Definició:

Es considera gos potencialment perillós aquell que presenti una o més de les següents circumstàncies:

- Els gossos que manifestin un caràcter marcadament agressiu o que hagin protagonitzat episodis d'agressions a persones o altres gossos. No es considera un gos perillós aquell que sigui agressiu davant d'un animal d'una altra espècie.
- Gossos ensinistrats per atac i defensa, de manera il·legal.
- Gossos de les següents races o els seus encreuaments: Bullmastiff, Doberman, Dogo Argentí, Dogo de Burdeus, Fila Brasileiro, Mastí Napolità, Pitbull terrier, Presa Canari, Rottweiler, Staffordshire Bull Terrier i Tosa Inu. En aquest concepte trobem una mica de disparitat entre la legislació catalana i la nacional, ja que a la legislació espanyola no es contempla com gos potencialment perillós els de la raça Bullmastiff, Doberman, Dogo de Burdeus, Mastí Napolità i Presa Canari, i en comptes els de la raça American Staffordshire Terrier i Akita Inu sí, encara que no estan contemplats a la catalana.

Aquestes races, pel seu caràcter agressiu, mida o potència de mandíbula, tenen la capacitat de causar la mort o lesions a les persones o a altres animals i dany a les coses.

Com excepció trobem els gossos pigall i els gossos d'assistència acreditats i ensinistrats en centres oficialment reconeguts, així com també els gossos que es trobin en fase d'instrucció per adquirir aquestes condicions.

En els contemplats anteriorment, la potencial perillositat serà apreciada per l'autoritat competent atenent a criteris objectius, bé d'ofici o bé després d'haver sigut objecte d'una notificació o una denúncia, previ informe d'un veterinari, oficial o col·legiat, designat o habilitat per l'autoritat competent autonòmica o municipal.

Els propietaris que tinguin un gos considerat com potencialment perillós han d'inscriure el seu animal en el Registre censal del Ajuntament corresponent, en un apartat específic per aquesta classe de gossos, dins del plaç màxim de tres mesos, comptant a partir de la data de naixement. A més, en aquest cens, s'especificarà la raça i qualsevol circumstància que sigui determinant de la possible perillositat del animal.

Els requisits, a Catalunya, per la tinença d'animals potencialment perillós són:

- Llicència per la tinença d'animals potencialment perillosos: la llicència serà atorgada o renovada per l'òrgan municipal competent, té un període de validesa de cinc anys, pot ser renovada per períodes successius d'igual duració; no obstant, la llicència perdrà la seva vigència en el moment en el que el titular deixi de complir qualsevol dels requisits següents:
 - Ser major d'edat.
 - No haver sigut condemnat per delictes d'homicidi, lesions, tortures, contra la llibertat o contra la integritat moral, la llibertat sexual i la salut pública, d'associació amb banda armada o de narcotràfic, així com no estar privat per resolució judicial del dret a la tinença d'animals potencialment perillosos.
 - No haver sigut sancionat per infraccions greus o molt greus en matèria de tinença d'animals potencialment perillosos. No obstant, no serà impediment per l'obtenció o renovació de la llicència haver sigut sancionat amb la suspensió temporal de la mateixa, sempre que en el moment de la sol·licitud, la sanció de suspensió anteriorment imposada s'hagi complert íntegrament.

- Acreditació d'haver contractat una pòlissa d'assegurança de responsabilitat civil derivada dels danys que pot ocasionar el gos amb una cobertura mínima de 150.253,03 euros per sinistre. A la pòlissa contractada ha de constar el número d'identificació del gos. La Generalitat pot actualitzar anualment aquest límit, mitjançant la llei de pressupostos.
- Disposar de capacitat física i aptitud psicològica per la tinència d'animals potencialment perillosos. Els certificats de capacitat i aptitud es poden obtenir a qualsevol centre de reconeixement mèdic com, per exemple, els centres per la renovació del carnet de conduir o del permís d'armes i tindran un plaç de vigència d'un any a comptar des de la data de la seva expedició.
 - Capacitat física: no estar incapacitat per proporcionar les atencions necessàries de l'animal i garantir el seu adequat maneig, manteniment i domini. Aquesta capacitat s'acreditarà mitjançant un certificat de capacitat física per la tinència d'animals potencialment perillosos, i s'expedirà un cop superades les proves necessàries per comprovar que no existeix malaltia o deficiència alguna, de caràcter orgànic o funcional, que suposi incapacitat física associada a: la capacitat visual, la capacitat auditiva, el sistema locomotor, el sistema neurològic, dificultats perceptives-motors, o qualsevol altre afecció, trastorn o problema, no comprès en els paràgrafs anteriors, que puguin suposar una incapacitat física per garantir l'adequat domini de l'animal.
 - Capacitat psicològica: s'expedirà un cop superades les proves necessàries per comprovar que no existeix cap malaltia o deficiència que suposi una incapacitat psíquica o psicològica, o qualsevol altre que limiti la capacitat de discerniment, associada amb: trastorns mentals i de conducta, dificultats psíquiques d'avaluació, percepció i presa de decisions i problemes de personalitat o qualsevol altra afecció, trastorn, problema, no comprès en els paràgrafs anteriors, que limitin el ple exercici de les facultats mentals precises per la tinència d'animals potencialment perillosos.

Els establiments o associacions que alberguin animals potencialment perillosos i es dediquin a la seva explotació, cria, comercialització o ensinistrament, inclosos els centres d'ensinistrament, criadors, centres de recollida, residències, centres recreatius i establiments de venda, hauran d'obtenir pel seu funcionament l'autorització de les autoritats competents, així com complir amb les obligacions registrals.

Mesures de seguretat:

Els gossos potencialment perillosos han d'anar lligats amb una cadena o corretja no extensible de menys de 2 metres i proveïts del corresponent morrió, apropiat per la tipologia racial de l'animal, quan aquests es trobin a la via pública, en les parts comuns dels immobles col·lectius, en els transports públics i en els llocs i espais d'ús públic en general. Aquests gossos no poden ser conduïts per menors de setze anys i no es podran portar més d'un d'aquests gossos per persona.

S'ha de portar en llocs públics la còpia de la llicència administrativa i de la inscripció en el registre de gossos potencialment perillosos.

Els gossos potencialment perillosos que es trobin en un immoble (finca, casa de camp, xalet, parcel·la, terrassa, pati, etc..) hauran d'estar lligats, per tal d'evitar que els animals puguin escapar-se i cometre danys a tercers, a no ser que es posseeixi de les següents mesures de seguretat:

- Les parets i reixes han de ser suficientment altes i consistents, i hauran d'estar fixades a fi de suportar el pes i la pressió del animal.
- Les portes de les instal·lacions han de ser prou resistents i efectives i han de dissenyar-se de tal forma que els animals no puguin desenganxar o obrir ells mateixos els mecanismes de seguretat.
- El recinte ha d'estar convenientment senyalitzat amb l'advertència de que hi ha un gos potencialment perillós.

El robatori o pèrdua de l'animal haurà de ser comunicat pel seu titular al responsable del Registre Municipal en el plaç màxim de 48 hores des de que es tingui coneixement d'aquests fets.

Tots els gossos potencialment perillosos hauran d'estar identificats mitjançant un microxip.

Centres de cria i ensinistrament:

Només s'autoritza la cria de gossos potencialment perillosos en els centres de cria autoritzats i inscrits en el Registre Oficial de Nuclis Zoològics de Catalunya.

Els animals que es vulguin utilitzar per la reproducció hauran de superar els exàmens de comportament que garanteixin l'absència de comportaments agressius anòmals i demostrin unes qualitats adequades per la seva òptima convivència a la societat.

L'ensinistrament de gossos per atac i defensa només poden autoritzar-se en les activitats de vigilància i guàrdia d'empreses de seguretat i dels diferents cossos de seguretat.

Les activitats relacionades amb l'ensinistrament de gossos només poden ser realitzades en els centres o instal·lacions legalment autoritzades i per professionals que tinguin la formació i els coneixements necessaris avalats per la titulació reconeguda oficialment.

En les exposicions de races canines quedaran exclosos de participar aquells animals que mostrin actituds o comportaments agressius o perillosos.

Canvi de titular:

Les operacions de compra-venta, traspàs, donació o qualsevol altre que suposi canvi de titular de animals potencialment perillosos requeriran el compliment dels següents requisits:

- Existència de llicència vigent per part del venedor/donador.
- Obtenció prèvia de llicència per part del comprador.
- Cartilla sanitària actualitzada.
- Inscripció de l'animal en el Registre censal corresponent al lloc de residència del comprador en el plaç de quinze dies des de l'obtenció de la llicència.

Sacrifici:

En els casos en que un gos presenti comportament agressiu i no pugui ser solucionat mitjançant les tècniques d'ensinistrament i terapèutica existents, podrà considerar-se, sota criteri facultatiu, l'adopció de mesures consistents en la castració o el sacrifici de l'animal. Amb la castració s'evita que el gos considerat perillós deixi descendència.

Infraccions:

Qualsevol incident provocat per animals potencialment perillosos al llarg de la seva vida, coneguts per les autoritats administratives o judicials, es farà constar a la fitxa registral de cada animal.

Les infraccions es classifiquen en lleus, greus i molt greus.

- Són infraccions lleus:
 - No inscriure el gos al Registre específic del corresponent municipi.
 - No senyalitzar les instal·lacions que alberguin a gossos potencialment perillosos.
- Són infraccions greus:
 - No complir les mesures de seguretat establertes per a les instal·lacions que alberguin a gossos potencialment perillosos.
 - No contractar l'assegurança de responsabilitat civil.
 - Realitzar activitats d'ensinistrament sense acreditació professional oficial.
 - No realitzar els tests de comportament dels gossos progenitors en els centres de cria.
 - Portar als gossos deslligats i sense morrió en les vies públiques, en les parts comuns dels immobles col·lectius i en els llocs i espais públics en general.
 - Adquirir un gos potencialment perillós per part de persones menors d'edat o privades judicialment o governativament de la seva tinència.

- La negativa o resistència a proporcionar dades o facilitar la informació requerida per les autoritats competents, així com també proporcionar informació inexacta o de documentació falsa.
- Són infraccions molt greus:
 - Realitzar activitats d'ensinistrament d'atac no autoritzades.
 - L'organització o celebració de concursos, exercicis, exhibicions o espectacles d'animals potencialment perillosos, o la seva participació en ells, destinats a demostrar l'agressivitat dels animals.
 - Abandonar l'animal, entenent-se per animal abandonat, tant aquell que vagi preceptivament identificat, com els que no porten cap identificació sobre el seu origen o propietari, sempre que no vagin acompanyats d'alguna persona.
 - Tenir gossos potencialment perillosos sense la llicència corresponent.
 - Vendre o transmetre per qualsevol títol un gos o animal potencialment perillós a qui no tingui la llicència.

Les infraccions descrites en els apartats anteriors podran portar aparellades, com sancions accessòries la confiscació, el decomís, l'esterilització o el sacrifici dels animals potencialment perillosos i la suspensió temporal o definitiva de la llicència per tinència d'animals potencialment perillosos o del certificat de capacitació d'ensinistrador.

Els plaços de prescripció de les infraccions són de tres anys per les molt greus, dos anys per les greus i sis mesos per les lleus, a comptar des de la data de comissió de la infracció.

Els plaços de prescripció de les sancions són de tres anys per les molt greus, dos anys per les greus i un any per les lleus, a comptar des de la data en que la resolució sancionadora sigui ferma.

El procediment sancionador ha d'ajustar-se al procediment vigent. Si s'aprecia que els fets objecte d'un expedient sancionador poden ser constitutius de delictes o falta, l'Administració ha de traslladar les actuacions a la autoritat judicial competent i deixar en suspens el procediment sancionador fins que aquesta no es pronunciï. La sanció de l'autoritat a que es fa referència anteriorment exclou la imposició de sancions

administratives. Si la resolució judicial és absolutòria, l'Administració pot continuar la tramitació de l'expedient sancionador, respectant els fets que els tribunals hagin declarat provats.

En la imposició de les sancions s'ha de tenir en compte, per graduar la quantia de les multes i la imposició de les sancions accessòries, els següents criteris:

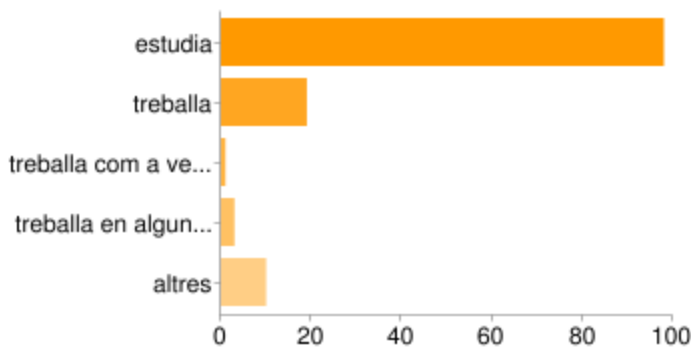
- La transcendència social i el perjudici causat per la infracció comesa.
- L'ànim de lucre il·lícit i la quantia del benefici obtingut en la comissió de la infracció.
- La reiteració o reincidència en la comissió de infraccions.

La imposició de qualsevol de les sancions no exclou de la responsabilitat civil de la persona sancionada ni de la indemnització que se li pugui exigir per danys i perjudicis.

La competència per imposar les sancions, correspon als alcaldes en quan a les infraccions lleus, i a l'ajuntament en quan a les de caràcter greu i molt greu. L'Administració pot decomissar els animals en el mateix moment en que existeixin indicis racionals d'infracció, el decomís té caràcter preventiu fins la resolució del corresponent expedient sancionador, que en tot cas ha de determinar el destí final que ha de donar-se als animals decomissats. Les despeses ocasionades pel decomís i les actuacions relacionades amb el mateix van a compte de qui ha comès la infracció.

RESULTATS DEL QÜESTIONARI

Aquesta enquesta l'han contestat 130 persones, de les quals un 70% tenen entre 20 i 30 anys, i un 22,3 %, menys de 20.

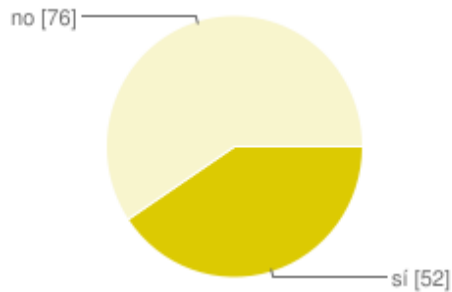

Un 73,8% dels enquestats és estudiant, i un 13,84% treballa, i només una persona dels enquestats treballa com a veterinari. Amb aquestes dades i les anteriors, es posa de

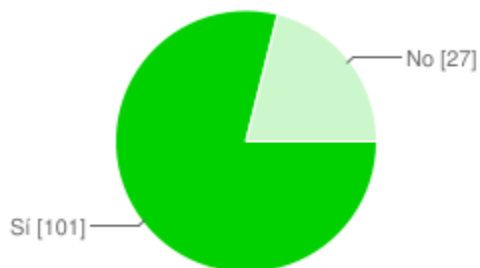
manifest que la majoria de les persones enquestades són persones joves i estudiants, això és degut a la major facilitat d'accés que es té amb aquest sector de la població, gràcies a les xarxes socials que existeixen avui en dia.

Només un 16,5% dels enquestats no té cap animal de companyia, per tant, això vol dir que un 83,5% en tenen, aquest valor és bastant alt, segons uns estudis fets per Veterindústria al 2006 més del 50% de les persones que tenen un animal de companyia tenen de 35 a 59 anys, tenint en compte que la majoria dels enquestats tenen menys de 30 anys, només podem explicar aquest alt percentatge pel fet que probablement molts dels enquestats són estudiants de la Llicenciatura de veterinària. Un 62,3% tenen un gos (38,3%) o un gat (24%), i només una persona dels enquestats té una fura com animal de companyia. Un 20,5% diuen tenir altre espècie diferent al gos, gat o fura, possiblement ocells, tortugues, rosegadors, conills, peixos i rèptils. Aquestes darreres espècies no es consideren animals de companyia per el Decret Legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de protecció dels animals, ja que segons aquesta llei, un animal de companyia és aquell animal domèstic que les persones mantenen a la seva llar per obtenir companyia, i afegeix que, gaudeixen d'aquesta consideració els gossos, gats i fures. Però si que reconeix algunes de les espècies anteriors com animals de companyia exòtics, ja que ho defineix com l'animal de la fauna salvatge no autòctona que de manera individual depèn dels humans, conviu amb ells, i han assumit el costum del captiveri. En aquesta pregunta el número de respostes

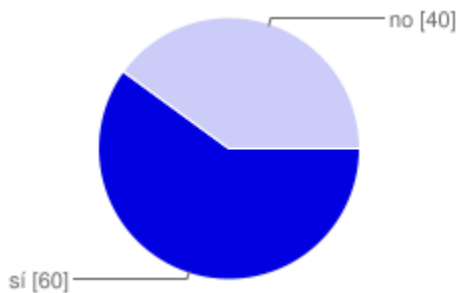
és de 175, si van respondre 130 persones, això vol dir que hi ha bastants persones que tenen més d'una mascota, probablement un gos o un gat i un animal de companyia exòtic.

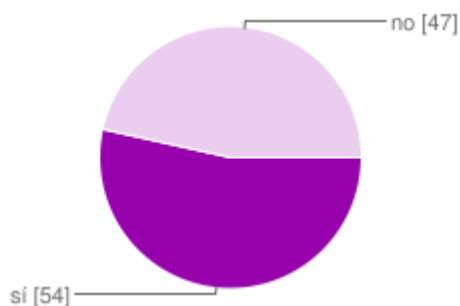
Coneix la normativa comunitària pel què fa a la tinença d'animals?

Sabia que identificar (posar el xip) i censar el seu gos/gat (abans dels 30 dies de vida) és obligatori a Catalunya i a quasi bé tot el territori espanyol?

El seu animal de companyia porta xip?

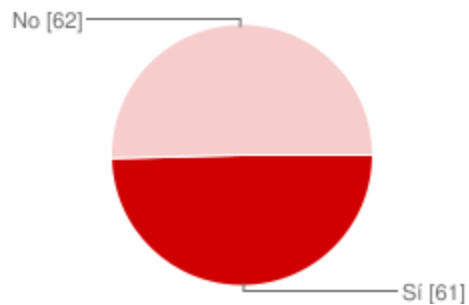

El seu animal de companyia està censat?

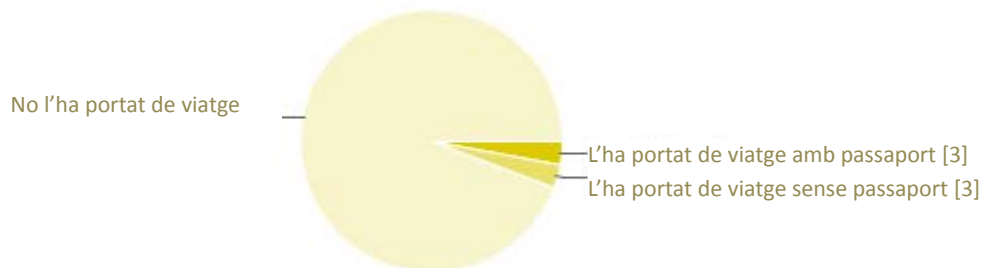
Només el 40% de la població enquestada coneix la normativa comunitària que es refereix a la tinença d'animals, tot i així un 80% sap que els gossos i gats s'han de censar i identificar en els primers 30 dies de vida. Aquest 40% seria un percentatge molt alt si l'enquesta l'haguessin contestada sobre tot persones alienes a la Llicenciatura de Veterinària, però com ja s'ha esmentat anteriorment, hi han moltes que si que hi tenen relació, sobre tot són estudiants, per tant, aquest resultat hauria d'haver sortit més alt, això deixa veure que a la carrera no es treballen gaire aquests temes, i per als que no en tenen relació, segurament el motiu és desinterès.

Tot i que un alt percentatge d'enquestats assegurin que saben que el posar xip (igual que el cens) és obligatori en els primers 30 dies de vida, només un 60% té el seu animal identificat amb xip, i un 53,5% l'han registrat en el cens. Aquests resultats són molt baixos, sobre tot, si el 80% saben que és obligatori. El xip, normalment es posa quan una persona té un cadell, que ha comprat o li han regalat, i el porta per primer cop al veterinari a fer-li una exploració o ficar-li les primeres vacunes, com que el xip s'ha de pagar, el veterinari és el primer interessat en recordar al seu client que ha d'identificar l'animal. Que tanta gent tingui la seva mascota sense identificar pot ser perquè aquell animal l'hagin agafat d'un centre d'acollida, és un regal d'un familiar, o simplement no l'han dut encara al veterinari i no saben que l'havien d'identificar. També el fet de que sigui obligatori i comporti una sanció si no es compleix però no hi hagi cap tipus d'inspecció o regulació al darrera, fa que la gent perdi l'interès d'identificar-lo, a més que té un cost pel propietari. Aquestes persones que no el tenen identificat haurien de saber que la identificació no només és un procés útil pels Ajuntaments de cara a tenir un control dels animals en cas d'aparició d'una possible malaltia i evitar tants abandonaments, sinó també pels mateixos propietaris, ja que en cas de pèrdua o robatori, només mirant el codi d'identificació es pot saber qui és el propietari i retornar-lo.

Sabia que per viatjar amb el seu gos/gat a un país membre de la UE és obligatori obtenir el passaport de la seva mascota?

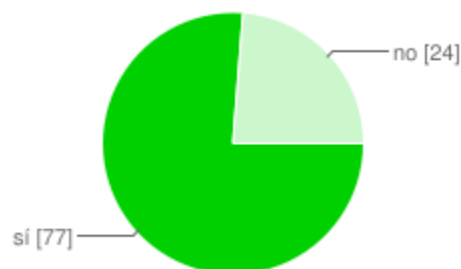

Algun cop ha viatjat a l'estranger amb el seu animal de companyia? Si és així li ha fet el passaport?

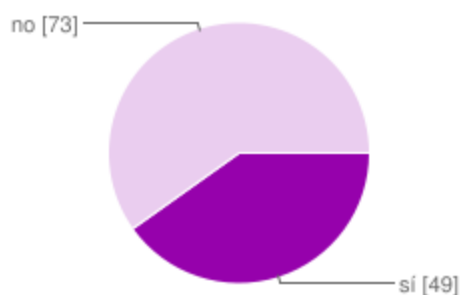

La meitat dels enquestats no sabia que per viatjar amb la seva mascota per la UE se li havia de fer passaport. La majoria però, no l'han portat a l'estranger mai, dels que sí que l'han portat, tres persones li van fer el passaport i tres van viatjar sense.

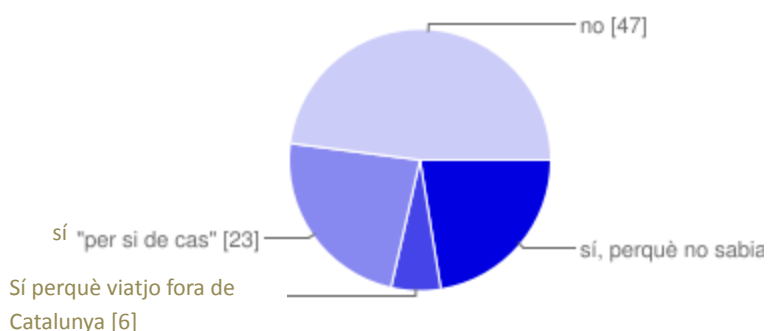
Li posa les vacunes obligatòries cada any?

Sabia que la vacuna de la ràbia no és obligatòria a Catalunya?

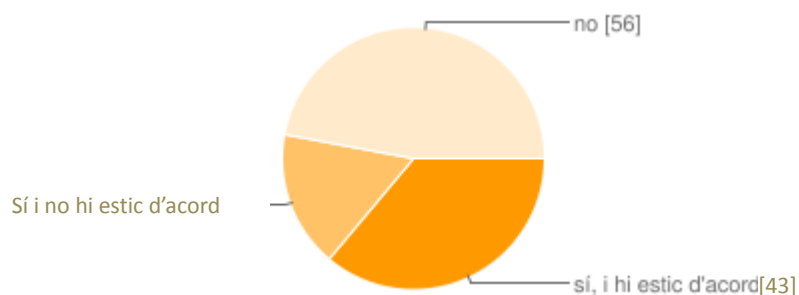

Li posa la vacuna de la ràbia?

El 75% dels enquestats posen les vacunes obligatòries a la seva mascota. Un 60% no saben que la vacuna de la ràbia no és obligatòria a Catalunya, tot i així un 48% dels enquestats no posen aquesta vacuna a la seva mascota. Només un 22% la posaven per desconeixement i un 23% la posen tot i saber que no és obligatòria.

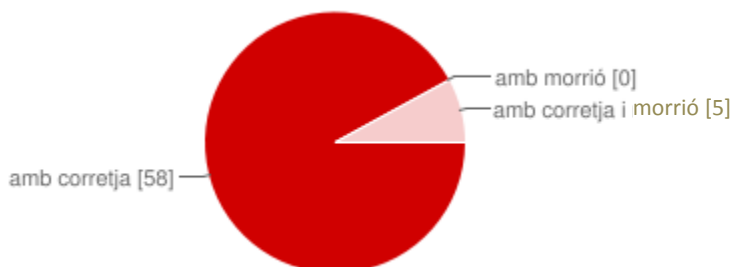
Coneix la normativa sobre gossos potencialment perillosos?

El 47% dels enquestats no coneixen la normativa sobre gossos perillosos i, dels que la coneixen un 68% hi estan d'acord. Dels que hi estan d'acord, la majoria tenen un gos no considerat perillós, tot i que, la majoria dels que no hi estan d'acord també tenen

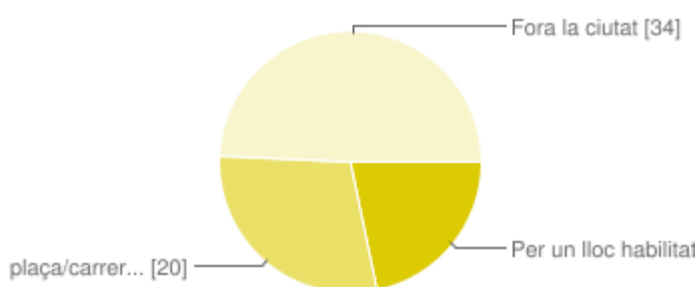
gossos no considerats perillosos. Hi ha el mateix nombre d'enquestats amb gossos considerats perillosos que estan d'acord i que estan en desacord amb aquesta normativa.

Normalment passeja la seva mascota:

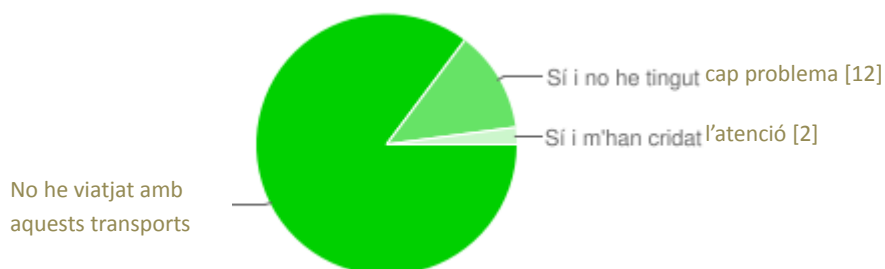
La majoria dels propietaris passen la seva mascota amb corretja i molt pocs amb corretja i morrió, tot i que hem de tenir en compte que entre els enquestats només n'hi ha 4 que tinguin gossos de races considerades perilloses.

Normalment passeja la seva mascota:

El 49% dels enquestats passen el seu animal domèstic per fora la ciutat i només un 22% en un lloc habilitat dins la ciutat.

Has portat algun cop la teva mascota amb: bus, tren, avió...? Si és així has tingut algun problema?

El 85% dels enquestats no han viatjat amb aquests transports amb la seva mascota i només al 14% dels que hi ha viatjat els han cridat l'atenció.

CONCLUSIONS

Durant l'última dècada hi ha hagut una notable renovació de la legislació referent als animals de companyia, a conseqüència d'un canvi en la mentalitat i ideals de la població respecte els drets dels animals. La major sensibilització que ha sorgit enfront aquests temes en les persones, afegida a la pressió que exerceixen les organitzacions "pro-animalistes", ha creat la necessitat de millorar i ampliar les lleis existents.

Les lleis que regulen la identificació dels animals de companyia són molt clares, malgrat això, molta gent no ho compleix, això segurament és degut a la falta d'informació que els professionals veterinaris ofereixen, ja que molts no proporcionen la informació exacta i verídica, segurament per interessos propis. L'obligació d'identificar l'animal en un plaç de trenta dies des de la seva obtenció, no es sol complir perquè els propietaris acostumen a posar el xip el mateix dia que la primera vacuna, és a dir, després del mes de vida, així s'estalvien una segona visita. Nosaltres creiem que aquest plaç hauria de ser més llarg que 30 dies, o al menys intentar fer-lo coincidir, tant com sigui possible, amb la primera vacunació. Una altra possible causa de la manca d'identificació i cens és el fet que encara que és obligatori no existeix cap control per part de l'administració, que reguli el compliment i apliqui les sancions oportunes.

En referència al transport públic, a Catalunya no hi ha una regulació específica, a diferència d'altres comunitats autònomes. Existeix una regulació sobre com transportar qualsevol espècie, sense fer una diferenciació, entre animals de producció i de companyia. Creiem que caldria una regulació molt més específica en relació als animals de companyia i el transport públic. Opinem també que hi hauria d'haver una regulació igualitària entre les diferents empreses de cada tipus de transport ja que això facilitaria la comprensió i el compliment per part de la població.

Molt poca gent de la població coneix la legislació referent a gossos potencialment perillosos, encara que la enquesta realitzada no ho reflecteix exactament. En aquesta pregunta a l'enquesta quasi la meitat de les persones ha contestat que sí la coneixen, però aquest elevat percentatge es deu a que molts dels enquestats estan relacionats amb el món de la veterinària, i sobretot que són gent jove, ja que és el sector de la

població que sol tenir més gossos perillosos. Les agressions protagonitzades per gossos han existit des de sempre, en canvi, la legislació que regula aquest tema són de l'any 1999, això demostra que la creació d'aquestes lleis ha sigut una cosa molt necessària, les lleis tenen un objectiu molt ben definit però hi han aspectes que no queden del tot clar, sobretot si parlem de la definició de gossos perillosos o dels requisits que es demanen. Creiem que els requisits que es demanen són molt generals, ja que només pel fet de tenir un gos de les races definides com potencialment perilloses, has de tenir un certificat d'aptitud psicològica i física, una assegurança, una llicència, renovar-lo tot cada certs anys, amb tots els gastos que això ocasiona. D'acord que hi ha races que tenen potencial per fer dany i s'ha de regular la seva tinença, i està clar que si verdaderament són perilloses, han de tenir una assegurança de responsabilitat civil, però també s'ha de tenir en compte que la majoria de vegades és el propietari qui té la culpa en fer un mal ús de l'animal, per tant creiem que no s'hauria de fer tan d'incís en la raça sinó més aviat en el propietari, fent un examen psicològic adequat, amb un bon control o seguiment del compliment de la llei, i quan sigui necessari, imposar les sancions oportunes. Com ja s'ha comentat, un dels requisits per obtenir la llicència és un certificat d'actitud física i psicològica que es proporciona en centres de reconeixement mèdic, en aquests centres avaluen a les persones però no creiem que sigui el lloc més adequat per determinar si aquella persona té dret a tenir un gos potencialment perillós, i més considerant que aquella decisió pot posar en perill la vida dels ciutadans. En quan a la definició de gossos perillosos, no estem d'acord en que determinades races siguin perilloses per la legislació catalana i per l'espanyola no, i a l'inrevés, si una raça té potencial per fer dany, el tindrà sempre en un lloc o en un altre, independentment de la localització. Un dels problemes que ocasiona la falta d'identificació i cens dels animals es la dificultat de regular el compliment de la llei sobre gossos potencialment perillosos, ja que en una situació d'agressió, si l'animal en qüestió no està identificat ni censat, no seria possible la localització del propietari, i per tant, la imposició de la pertinent sanció.

En definitiva, creiem que les lleis estan molt ben redactades, però el que cal realment és un control del compliment de les mateixes.

ANNEX: Qüestionari sobre regulació d'animals domèstics

Per tal de saber els coneixements que té la població sobre els temes comentats s'ha fet un qüestionari amb preguntes per saber si coneixen la normativa i a més els seus hàbits amb les seves mascotes. A continuació s'adjunta el qüestionari i els resultats obtinguts.

Quina és la seva edat?

- menys de 20
- entre 20 i 30
- entre 30 i 40
- entre 40 i 50
- més de 50

Quina és la seva situació?

- estudia
- treballa
- treballa com a veterinari
- treballa en alguna feina relacionada amb els animals
- altres

Té animals de companyia? (pots escollir més d'una opció)

- gos
- gat
- fura
- altres
- no en tinc

Coneix la normativa comunitària pel què fa a la tinença d'animals?

- sí
- no

Sabia que identificar (posar el xip) i censar el seu gos/gat (en un plaç de 30 dies) és obligatori a Catalunya i a quasi bé tot el territori espanyol?

- Sí
- No

El seu animal de companyia està censat?

- sí
- no

El seu animal de companyia porta xip?

- sí
- no

Sabia que per viatjar amb el seu gos/gat/fura a un país membre de la UE és obligatori obtenir el passaport de la seva mascota?

Sí

No

Algun cop ha viatjat a l'estranger amb el seu animal de companyia? Si és així li ha fet el passaport?

ha viatjat amb passaport

ha viatjat sense passaport

no l'he portat de viatge

Li posa les vacunes obligatòries cada any?

sí

no

Sabia que la vacuna de la ràbia no és obligatòria a Catalunya?

sí

no

Li posa la vacuna de la ràbia?

sí, perquè no sabia que no era obligatòria

sí, perquè solo viatjar fora de Catalunya

sí, sabia que no era obligatòria però li poso "per si de cas"

no

Coneix la normativa sobre gossos perillosos

sí, i hi estic d'acord

sí, però no hi estic d'acord

no

Si la seva mascota és un gos, de quina raça és?

Normalment passeja la seva mascota:

amb corretja

amb morrió

amb corretja i morrió

Normalment passeja la seva mascota:

Per un lloc habilitat per aquest ús, dins la ciutat

per un lloc no habilitat per aquest ús, dins la ciutat. Ex: plaça/carrer...

Fora la ciutat

Has portat algun cop la teva mascota amb: bus, tren, avió...? Si és així has tingut algun problema?

No he viatjat amb cap d'aquests transports amb la meva mascota

Sí i no he tingut cap problema

Regulació socio-municipal dels animals de companyia

Sí i m'han cridat l'atenció o no m'han deixat viatjar

Si has viatjat amb la teva mascota en un dels transports anteriors, especifica com portaves l'animal.

BIBLIOGRAFIA

Lleis utilitzades:

- Llei 1/1993, del 13 d'abril, de protecció dels animals domèstics i salvatges en cautivitat.
- Llei 11/2003, del 24 de novembre, de protecció dels animals.
- Llei 22/2003, del 4 de juliol, de protecció dels animals.
- Decisió 2003/803, del 26 de novembre, per la que s'estableix un model de passaport pels desplaçaments intracomunitaris de gossos, gats i fures.
- Decret 328/1998, del 24 de desembre, de identificació i registre general de animals de companyia.
- Llei 10/1990, del 27 d'agost, de protecció i defensa dels animals de companyia.
- Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la llei de protecció dels animals.
- Decret 328/1998, de 24 de desembre, pel qual es regula la identificació i el Registre general d'animals de companyia.
- Llei 10/1999, 30 juliol, sobre tinença de gossos considerats potencialment perillosos.
- Llei 50/1999, de 23 de desembre, sobre el Règim Jurídic de la Tinença d'Animals Potencialment Perillosos.
- Reial Decret 287/2002, de 22 de març, pel qual es desenvolupa la Llei 50/1999, de 23 de desembre, sobre el règim jurídic de la tinença d'animals potencialment perillosos.
- Instrucción 1/2010 de la Dirección General de Recursos agrícolas y ganaderos relativa a la introducción en España de animales de compañía sin ánimo comercial procedentes de otros Estados Miembros.
- Instrucción 6/PIF/2010 de la dirección general de recursos agrícolas y ganaderos relativa a la introducción en España de animales de compañía sin ánimo comercial procedentes de terceros países.
- Reglamento (CE) No 998/2003 DEL PARLAMENTO EUROPEO Y DEL CONSEJO de 26 de mayo de 2003 por el que se aprueban las normas zoosanitarias aplicables a los desplazamientos de animales de compañía sin ánimo comercial, y se modifica la Directiva 92/65/CEE del Consejo.

-Ordenanza municipal sobre protección y tenencia de Animales de compañía aprobada por el Pleno del Excmo. Ayuntamiento de Murcia, en sesión de fecha 6 de marzo de 1.996.

Webs utilitzades:

- www.aspb.es/quefem/docs/04_cap.pdf
- <http://www.renfe.com/viajeros/info/animales.html>
- <http://www.teisa-bus.com/default.asp?c=faq>
- http://www.tmb.cat/es_ES/barcelona/bonviatge/normesdus.jsp
- <http://www.barcelonabus.com/>
- http://www.iberia.com/OneToOne/v3/product.do?cntCat=Productos/ANIDOM&cntId=pasap_veter&language=en&country=GB&market=GB
- <http://www.ryanair.com/es/preguntas/cual-es-la-politica-de-ryanair-sobre-el-transporte-de-animales-o-mascotas>
- http://www.aireuropa.com/es/guia_pasajero/equipaj_animal.html
- http://www.fgc.cat/accessible/esp/condicions_us.asp
- <http://www.spanair.com/web/es-es/Preguntas-frecuentes/?Page=23033>
- <http://www.veterhome.com/productos1656183.html>
- <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs099/es/index.html>
- http://www.oie.int/esp/normes/MCode/es_chapitre_1.5.11.pdf
- <http://www.mapa.es/ganaderia/pags/bienestar/pdf/normativa.pdf>
- <http://www.colvet.es/leon/Documentos/Pasaporte%20veterinario.pdf>

Notícies:

http://www20.gencat.cat/portal/site/OVT/menuitem.8d9f3f7e23c1cd519e629e30b0c0e1a0/?vgnnextoid=b7df5665971bb110VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD&vgnnextchannel=b7df5665971bb110VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD&vgnnextfmt=detall&contentid=1128df1c55e8c110VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD&newLang=es_ES

<http://www.la-cronica.net/2010/03/03/area-metropolitana/censo-obligatorio-para-los-animales-de-compania-71040.htm>